

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΛΑΜΠΡΥ

Η "ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΜΕΝΩΝ ΧΩΡΩΝ,,

ΔΕΡΦΙΑ, είπεν ὁ Μαχὺτ ὁ "Ἄγριος, σπρώχνοντας τὴν πόρτα, σὰς φέρνω ἕνα ν καινουρῖγιον....

Μαζὺ μὲ τὸν Μαχὺτ ἐμπήκαν ἀπὸ τὴν πόρτα μιά πνοὴ παγωμένου ἀγέρα καὶ μερικὲς νιφάδες χιονιοῦ. "Ὑστερα ἡ πόρτα ξανάκλεισε. Τότε ὁ Μαχὺτ ἔσπρωξε μπροστὰ τοῦ ἕνα παιδι δεκάξυ περὶ πού χρονῶν μὲ ἀποφασιστικὸ καὶ θαρραλέο ὕφος.

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ κουτορνίθι πού φέρνεις; τὸν ρώτησεν ὁ γέρο-Ναντὺ, πού ἐπὶ πινε γουλιὰ-γουλιὰ ἕνα ποτήρι οἰνόπνευμα.

—"Ἐνας ὑποψήφιος ἀντάρτης! εἶπεν ὁ Μαχὺτ, κλείνοντας τὸ μᾶτι.

—Ὁ Βὸκ κι' ὁ Φλαντό, πού ἐμπάλωναν τὰ δῖχτυα τοὺς ἐγγέλ-σαν δυνάτα. Ὁ Σαρτόν πού ἀκόνιζεν ἕνα καμάκι, ἐσήκωσε σιωπηλὸς τὸ κεφάλι.

—Ποίος εἶσαι τοῦ λόγου σου, ρέ κουτσούθελο; ρώτησε τὸ νέο ὁ Ναντὺ, πού ἔκανε τὸν ἀρχηγό.

—Μούτσος! ἀπάντησε τὸ παιδί.

—Τὸνομά σου;

—Φλαβιανός.

—Τὸ καράθι σου;

—Ὁ «Πόλος».

—Καὶ τ' εἶσαι; Ἑγγλέζος, Φραντζέζος, Γερμανός;

—Γάλλος.

—Τὸ καράθι σου τί γυρεῖει σ' αὐτὰ τὰ νερά;

—Ψαρεύει φάλαινες.

Τὸ παιδί ἀπαντοῦσε λακωνικώτατα, ἄφοβα, μ' ὅλο πού πέν-τε ζευγάρια μάτια τὸ ἐκύτταζαν δύσπιστα.

—Ἐναάγησες; ρώτησε πάλιν ὁ Ναντὺ, τραβώντας τὴν πι-πα του.

—Ὅχι.

Οἱ πέντε ἄνδρες ἐτριγύρισαν τώρα τὸ παιδί.

—Θεληματικῶς ἄφησες τὸ καράθι σου; ρώτησε πάλι ὁ Ναν-τὺ, θγαζόντας ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα σύννεφο καπνοῦ.

—Ναί.

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

Ὁ Φλαβιανὸς ἐσταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στήθος καὶ κυτ-τώντας κατάματα τὸν συνομιλητὴ του, ἀπάντησε:

—Αὐτὸ εἶνε δικὸς μου λογαριασμός.

—Μπᾶ! Μπᾶ! εἶπεν ὁ Μαχὺτ. Ὁ μικρὸς εἶνε ψυχωμένος...

—Ναί, μὰ πρέπει νὰ ξέρομε! εἶπεν ὁ Σαρτόν.

—Θὰ τὸ μάθετε...

—Ἀσχημὴ δουλειά, εἶπε μέσα στὰ δόντια του ὁ Βὸκ. Νὰ ἐπι-στευθῶμε τὸ μυστικὸ τῶν «Ἀλεπούδων» σ' ἕνα μυζάρικο...

—Ἀλήθεια! εἶπε κι' ὁ Φλαντό. Κι' ἂν μᾶς προδώσῃ, τί θὰ κά-νουμε;

—Θὰ τὸν κανονίσω!

Αὐτὲς ἡ τρεῖς λέξεις πού εἶπεν ὁ Ναντὺ, μὲ ὅ-φος πού ἐπά-γωνεν ἡ καρ-διά τοῦ ἄν-θρώπου, δὲν ἐτάραξαν τὸ Φλαβιανό.

—Μωρέ, εἶ-νε ψυχωμένο! εἶπεν ὁ Μα-χὺτ.

Καὶ οἱ ἄλ-λοι ἐπεδοκί-μασαν. Ἀκο-μα κι' ὁ Ναν-τὺ δὲν εἶχε πειὰ καμμιά ἀνησυχία.

—Ἀκου τί θὰ σοῦ πῶ καὶ κράτα στὸ μυαλό σου τὰ λόγια μου! εἶπεν ὁ Ναντὺ στὸ μί-

κρό. Εἵμαστ' ἐδῶ πέντε ἄνδρες, πού οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι τοὺς ἔθεσαν ἐκτὸς νόμου... "Ἀν θές νὰ μάθης τὸ γιατί, θὰ σοῦ τὸ πῶ...

—Δὲν θέλω νὰ μάθω!... ἀπάντησε ὀρθά-κοφτὰ ὁ Φλαβιανός.

—Ὁρα! Αὐτὸ μ' ἄρесе. Οὔτε καὶ μεῖς θὰ ρωτήσουμε γιὰ τίς δικές σου δουλειές...

—Ἀκόμα καλύτερα.

—Ἐδῶ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα ἀφέντη στὸ κεφάλι μας κι' ὅλα τάχουμε κοινά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη σ' αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Λαμπραντόρ, πού θρίσκειται κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο. Κυ-ρίως ζοῦμε ἀπὸ τὸ ψάρεμα... Μὰ τί εἶδους ψάρεμα; Μὴ ρωτή-σης πὼς προμηθεύομαι τὸ οἰνόπνευμα καὶ τᾶλλα χρειάζου-μενα...

—Δὲν ρωτῶ τίποτα!

—Ἐν τάξει!...

—Δεχθῆτε καὶ μένα στὴ συντροφιά σας... Αὐτὸ ζητῶ μονά-χα... Κι' ἐλπίζω πὼς θὰ πᾶμε καλά.

—Μιλᾶς μ' ἕναν ἀέρα, μικρέ!...

—Εἶνε ἡ συνηθειά μου!

—Ἐλα κοντὰ, νὰ σὲ μυήσουμε...

Τὸν ἐμύησαν κι' ὁ Φλαβιανὸς ἔμεινε μὲ τίς «Ἀλεπούδες τῶν Παγωμένων Χωρῶν». Ἐταὶ λεγόντουσαν αὐτοὶ οἱ πέντε ἄνδρες. Ποιοὶ ἦσαν;

Ξεροκέφαλοι, ἀλήθεια, μὰ ὄχι ἐγκληματίαι. Ήσαν Γάλλοι καὶ οἱ πέντε. Τί ἐγύρευαν ὅμως στὰ Βόρεια μέρη τοῦ Λαμπρα-ντόρ; Θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ἐνα πρῶτ ὁ Μαχὺτ ὁ "Ἄγριος ἐγύρσεν ἀπὸ τὸ ψάρεμα μὲ τόσο τρομερὴ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου, ὥστε οἱ σύντροφοί του ἀνατρίχισαν.

—Τί τρέχει; ρώτησεν ὁ Ναντὺ.

—Τρέχει, ἀπάντησε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμεν ὁ Μαχὺτ, τρέχει ὀ-τι προδοθήκαμε.

—Ἀπὸ ποιόν;

—Καὶ ρωτᾶς; Ἀπὸ ποιὸν ἄλλον ἠθελες νὰ προδοθῶμε, παρὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, πού πήρα γιὰ μούτσο; Ἀπὸ τὴν ὀχιά αὐτὴ πού φερεις στίς «Ἀλεπούδες» καὶ τώρα μᾶς δαγκνῶν γιὰ ὅ,τι καλὸ τοῦ κάναμε...

—Ψέμματα! ἐφώνησεν ὁ Φλαβιανός, παρουσιαζόμενος στὴ μέση.

Καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐπληρώσεν τὸν Μα-χὺτ, ἐστάθηκε μπροστὰ του καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ περιφρόνησι. Οἱ ἄλλοι τάχασαν. Κανείς δὲν εἶχε μιλήσει ἔτσι ποτὲ στὸ Μα-χὺτ. Ήταν ὀξύθυμος καὶ ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

—Ἐγὼ λέω ψέμματα, παλιόπαιδο; Θὰ μετανοιώσῃς γι' αὐτὸ πού εἶπες! ἐφώνησε κατακίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του ὁ Μαχὺτ.

Ὁ Ναντὺ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ὅχι δολοφονίες! τοῦ εἶπε. "Ὅ,τι γίνε, θὰ γίνῃ σύμφωνα μὲ

τοὺς κανό-νες. "Ἀν τὸ κουτσούθελ ο εἶνε ἔνοχος, θὰ κρεμαστῇ.

—Δὲν πι-στεύω! εἶπε ὁ Φλαβιανός, σηκώνοντας τοὺς ὄμους.

—"Ἀ! μᾶς παραμπαίνειι στὸ ρουθόβι αὐτὸ τὸ μυ-ζάρικο! εἶ-πεν ὁ Βὸκ, πού δὲν μι-λοῦσε παρὰ στίς ἐξαιρετι-κὲς μόνο πε-ριστάσεις.

—Νὰ ἐξη-γηθῇ ἐδῶ μπροστὰ μας; εἶπεν ὁ Σαρ-τόν.

—Σωστά! ἐσυμφώνησε κι' ὁ Φλαντό. Ὁ Ναντὺ ἐ-κύτταξεν ὁ-λους τοὺς

—Μπᾶ!... Ξέρω νὰ πεθάνω σὰν ἄνδρας!... φώναξε ὁ μικρός.

συντρόφους του και κατόπιν με δυνατή φωνή, έφώναξε:

—Σκαμιάς! Είμαι άρχηγός ή όχι; Δική μου δουλειά είναι να κανονίσω την ύπνωση... Θ' αποδοθή δικαιοσύνη, γι' αυτό σας έγγωμαι... 'Ο Μαχύτ διατυπώνει έναντιόν του μικρού μιά σοβαρή κατηγορία. Άς τό αποδείξει... Κατόπιν θά μιλήση ό κατηγορούμενος...

—Κατηγορώ, είπε τότε ό Μαχύτ με λύσσα, τόν λεγόμενο Φλασιάνο, ότι είναι προδότης πληρωμένος από τούς έχθρούς μας και τό αποδείχνω.

—Λέγε ν' ακούσωμε!

—Από τότε πού ήρθε τόν ύποπτευόμενον και τόν παρακολουθούσα, όταν έπήγαμε γιά ψάρεμα... Τόν είδα λοιπόν να περνά τό κανάλι και να πηγαίνει άπέναντι, όπου ξέρετε τί είναι...

—Τόν είδες;

—Τόν είδα να ανεβαίνει στόν «Κύκλωπα», στο παλιό μας καράβι. 'Όπως σας θέλω και με θέπετε... Τό πλήρωμα του «Κύκλωπα» θέλει να μάς πιάσει... Τώρα ή κρυφώνα μας έχει προδοθή και ξέρετε τί μάς περιμένει... Ρήξτε εν πλώ, άπειθεία κατ' ανωτέρου, λιποταξία... Τρία άδικήματα, πού τό καθένα τους φτάνει γιά να κρεμαστούμε στο άλμπουργκ του καραβίου!...

—Κατάρα!

—'Όσο γι' αυτόν πού θεωρείτε γιά Φλασιάνο, ανακάλυψα ποίος είναι. Είναι ό Μισέλ Σερτόν, ό γυιός του καπετάνιου μας, πού ήρθε ανάμεσα μας ως κατάσκοπος...

—Ψέμμα! έφώναξαν ό Φλασιάνος.

—Ένας ψιθυρος άγανακτήσεως άκούστηκε.

—Τί έχεις να πής γιά δικαιολογία σου; ρώτησε τόν μικρόν ό Ναυτύ.

—Δυό λόγια μόνο! άπάντησεν ό Φλασιάνος ψύχραιμα. Ήρθα γιά να σας σώσω!

Κοροϊδευτικά γέλια τών «Άλεπούδων» του άπάντησαν.

—Νά μάς σώση! Μας κοροϊδεύει κιόλας τό κουτσούδελο; Νά τό κρεμάσουμε να ξεμπερδεύουμε με δαύτο...

—'Όλα είναι έναντιόν μου, άπάντησεν ό μικρός, αλλά ή αλήθεια είναι δυνατώτερη από τό ψέμμα...

—'Άσε τίς περικοκλάδες! τόν έκοψεν άπότομα ό Μαχύτ. 'Επήγες ή όχι στόν «Κύκλωπα»;

—'Επ'γω.

—Πώς λέγεσαι;

—Μισέλ Σερτόν.

—Γυιός του καπετάνιου;

—Μάλιστα.

—'Ηξερες πώς θρικόμάστε εδώ;

—Τώξερα.

—Κ' ήρθες να μάς θρής;

—Τό όμολογώ.

—Υπογράφεις την καταδίκη σου μ' αυτό πού λές...

—Νομίζεις;

—Πρίν φτάσουν εδώ οί δικοί σου, θάσαι κρεμασμένος...

—Δέν θά κρεμάστε έναν άθώο, προτού τόν ακούσετε. Έχω δικαίωμα ν' απολογηθώ και σεις να μ' ακούσετε.

—'Εστω, μά κάνε γρήγορα... Έχεις δέκα λεπτά στη διάθεσί σου γιά να δικαιολογηθής... Άν δέν σου φτάνουν τόσο τό χειρότερο γιά σένα...

—'Ακούστε λοιπόν. Πρό τριών μηνών, στόν «Κύκλωπα» έγινε μιά στάσι...

—Μάς ανάγκασε ό ύπαρχος με τίς άδικίες του! άπάντησαν οί πέντε άνδρες.

—Τό ξέρω...

—Έχεις ακόμα μόνο όχτώ λεπτά...

—Οι περισσότεροι ναύτες, πού έστασίασαν, ύποτάχθηκαν, χάρις στην επέμβασι του καπετάνιου, μά πέντε άλλοι έλιποταχτήσαν. Τώσκααν κ' ήρθαν στο λαμπραντόρ...

—Στήν Παγαμένη Γη!

—Τώσκααν, μά στο τέλος δέν θά γλύτωναν την τιμωρία... 'Ο ύπαρχος έπέμενε στην έκθεσί του.

—Τόν άτιμι!...

—'Ο Θεός ν' αναπαφή την ψυχή του! Χάθηκε σέ μιά φουρτούνα. 'Ο Θεός άς τόν κρηνη!

—'Ο Βόκ κ' ό Σαρτόν, μηχανικά και έξ ένστίκτου, έκαναν τό σταυρό τους.

—Σου μένουν ακόμα πέντε λεπτά! έμούγκρισεν ό Ναυτύ.

—Δέν υπήρχε παρά ένας μόνον τρόπος γιά να σωθούν οί πέντε λιποταχτές. Νά μην περαστή δηλαδή στο θιόλιο του καπετάνιου ή καταγγελία του ύπαρχου, να θρεθούν, να τούς δοθή συνγάμη και να γυρίσουν στο καράβι.

—Εύκολα τό λείει κανείς.

—Και δύσκολα τό κάνει... Έχετε δίκιο. 'Ο καπετά-

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ή νύξ τω Δίκηνς. Γιατί την κευκαλούσε μαζί του. Ή θείσις τω κρεβάτιού του. Και... το δωμάτιο έγινετο άνω-κάτω! 'Ο Πάρνελ και τό άνακατέψαμ τω καφέ. Λέξκ μιά φερά!

Δέν είναι προληπτικοί μόνον οί ταπεινοί, οί κοινοί άνθρωποι, πού πριν άρχίσουν μιά δουλειά κάνουν διάφορα «μάγια», νομίζοντας ότι αυτά θά τούς φέρουν γούρι, αλλά και πολλοί άπ' τούς μεγάλους άνδρες.

'Ο Κάρολος Δίκηνς, π.χ., δέν ταξίδευε ποτέ χωρίς να είναι εφωδιασμένος με μιά ναυτική πυξίδα, γιατί ένόμιζε ότι έπρεπε να τοποθετή το κρεβάτι του έτσι, ώστε όταν κοιμάται τό κεφάλι του να είναι ακριβώς πρós τόν Βορρά και τά πόδια του πρós τό Νότο. Την πυξίδα λοιπόν την χρησιμοποιούσε να προσανατολίζεται ακριβώς πριν πέσει να κοιμηθή.

Και στα σπίτια όπου έφιλοξενείτο ακόμη ό Δίκηνς δέν παρέλειπε να μετακινή τό κρεβάτι και να τό τοποθετή στην θέσι πού ήθελε. Την παραξενιά του αυτή την ξέρανε οί φίλοι του και ποτέ δέν παραξενευόντουσαν, όταν τό πρωί θρίσκανε τό δωμάτιο όπου είχε κοιμηθή ό μέγας μυθιστοριογράφος άνω κάτω.

***

'Ο πολιτικός Πάρνελ—άλλη λόξα αυτός—έννοούσε να ανακατεύη με τό κουτάλι τόν καφέ του, γιά να λιώση τή ζάχαρι, άπ' τά δεξιά πρós τ' άριστερά. Άν διειπτώσμε καμμία φορά ότι είχε ανακατέψει τόν καφέ του κινώντας τό κουτάλι του πρós την αντίθετη φορά, δέν τόν έπινε. Τόν έχυνε και δέν έκανε άλλον καφέ τή «γρουσουζίκη» εκείνη ήμέρα.

νιος είναι άνθρωπος καλός, μά είναι και τού καθήκοντος... Δέν ήταν εύκολο να τόν καταφέρη κανείς. Ένας μόνον μπορούσε να τόν λυγίση, ό γυιός του, έγώ. Και τώκα-μα...

—Μόνο τρία λεπτά έχεις ακόμα καιρό...

—Μά τό δυσκολότερο ήταν να θρεθούν οί λιποταχτές. Στο καράβι τούς ήξεραν πώς ήσαν στραβοκέφαλοι. Άν τούς προ-καλούσαν, δέν θά γύριζαν. Έπρεπε κά-τοις να πάη μαζί τους να τούς...

—Ένα λεπτό σου μένει ακόμα...

—Νά μην πολυλογώ, έπήρα την άδειά του πατέρα μου, του καπετάνιου, κ' ήρθα με τό σκοπό να γίνω τής έμπιστοσύνης σας και σιγά-σιγά να σας καταφέρω να γυρίσετε. Δυστυχώς ό Μαχύτ μ' άνεγνώ-ρισε πριν καταφέρω τό σκοπό μου κ' α-τό θά μου στοιχίση...

—Τή ζωή σου!

—Μπά! Ξέρω να πεθάνω σάν άνδρας! Έχω καθαρή τή συ-νειδήσί μου!

—Τά δέκα λεπτά έπέρασαν, να τόν κρεμάσουμε! άκούστηκαν ή φωνές τών λιποταχτών.

—Χμ!... έκαμε τότε ό Ναυτύ, ξύνοντας τό κεφάλι του... Τα πράγματα μπερδεύονται... Νά κρεμάσουμε τό κουτσούδελο... τόν κύριο Μισέλ ήθελα να πώ...είνε λιγάκι δύσκολο. Τί λέτε και σεις, παιδιά; Έμεις δέν είμαστε κακούργοι;

—Κρεμάστε με λοιπόν! είπεν ό μικρός Φλασιάνος.

—Περίμενε, διάολε! Τί θιάζεσαι τόσο; Θέλω να πώ δηλαδή... μάς μίλησες σίγουρα; Γιατί, καταλαβαίνεις, δύσκολα συχω-ρείται ένα σφάλμα στο ναυτικό και δέν ήταν έλαφρό τό σφάλ-μα μας, διάολε!...

—Θέλετε απόδειξι γραφτή;

—Γειά στο στόμα σου! Έλα στή θεσί μας!...

'Ο μικρός έβγαλεν από την τσέπη του ένα χαρτί και τώσως στο Ναυτύ, εκείνος τό ξεδίπλωσεν, έπήγε κοντά στο παράθυ-ρο και διάβασε:

«'Ο ύπογεγραμμένος πλοίαρχος του «Κύκλωπα» Ιωάννης Σερτόν, αιτησι τού υιού μου Μισέλ και καίταναν άπ' όν τόν άουμειδιστον χαρακτήρα του ύπαρχου, δηλώ ότι δέν θά καταδικασθώ οί στασιάζοντες και λιποτακτούντες πέντε ναύται, Ναυτύ, Μαχύτ, Βόκ, Φλασιάνο και Σαρτόν».

—'Ετσι μάλιστα! έφώναξαν ό Μαχύτ. Τί λέτε και σεις, παι-διά;

—Νά γυρίσουμε στο καράβι! φώναζαν όλοι μαζί. Άρκετα ύποφέραμε στους πάγους. Ωστόσο, πολύ ψυχωμένο αυτό τό παιδί!... 'Ο Φλασιάνος, ό Μι-σέλ δηλαδή. Άνδρας σω-στός!

—Και καρδιά, όχι ά-στεία!...

Κι' όλοι μαζί, ξαναγί-ρισαν στο καράβι, ευχαρι-στημένοι και χαρούμενοι.

